

Arrest

nr. 81 150 van 14 mei 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 10 februari 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoede-bestrijding van 3 januari 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 april 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij diende op 3 augustus 2011, in functie van haar Belgische zoon, een aanvraag in tot de afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 3 januari 2012 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekende partij op 11 januari 2011 ter kennis gebracht werd, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, vijfde lid van het Koninklijk Besluit van 08.10.1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie aangevraagd op 03.08.2011 door:

Naam [N.]

Voorna(a)m(en): [R.]

Nationaliteit Pakistaanse

[...]

geweigerd om de volgende reden:

Daar betrokkene een aanvraag gezinshereniging ingediend heeft op 03.08.2011 in de hoedanigheid van 'ascendent ten laste' van een Belgische onderdaan, kan betrokkene zich niet beroepen op de bepalingen voorzien in artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 08 juli 2011.

De ascendent van een meerderjarige Belg kan niet genieten van het recht op gezinshereniging.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven om het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen"

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoekende partij.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekende partij voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet in samenhang met de artikelen 40bis en 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Zij verschaft volgende toelichting:

"Aangezien het recht op verblijf in haar hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie werd geweigerd:

Terwijl, artikel 40bis. § 1. laat gelden dat "Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing (...)

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd : (...)

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2° die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich hij hen voegen.";

Dat op basis van voormeld artikel familieleden van burgers van de Unie, uitgezonderd Belgen, in opgaande lijn het recht hebben om in België te verblijven:

Dat familieleden in opgaande lijn van Belgen GEEN recht meer hebben op een recht op verblijf in België:

Dat artikel 40 ter immers laat gelden dat "De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen";

Dat bijgevolg het recht op verblijf eenvoudigweg voor familieleden van Belgen in opgaande lijn niet meer mogelijk is, terwijl dit wel mogelijk is voor burgers van de Unie die in België zijn gevestigd;

Dat er duidelijk sprake is van een ongelijke behandeling;

Dat Belgen hier immers op oneerlijke wijze worden behandeld ten aanzien van burgers van de Unie, louter omwille van hun nationaliteitsband.

Dat het gelijkheidsbeginsel zoals vervat in artikelen 10 en 11 van de Grondwet geschonden wordt indien het onderscheid niet op een redelijke en objectieve wijze kan worden gerechtvaardigd, waarbij het bestaan van een dergelijke rechtvaardiging dient te worden beoordeeld in het licht van het doel en de gevolgen van een dergelijke maatregel en met inachtneming van de principes die normalerwijze gelden in een democratische samenleving;

Dat in casu enkel op basis van een nationaliteitsband familieleden in opgaande lijn van een Belg worden gediscrimineerd;

Dat hiervoor geen enkele redelijke en objectieve rechtvaardiging [...] bestaat;

Zodat, artikelen 10 en 11 van de Grondwet werden geschonden, in samenhang met de artikelen 40 bis en 40 ter Vw.;"

3.1.2. Verwerende partij repliceert als volgt:

"Verzoekster bekritiseert het feit dat het recht op verblijf niet meer mogelijk is voor familieleden van Belgen in opgaande lijn, terwijl dit wel mogelijk is voor burgers van de Unie die in België zijn gevestigd.

De verwerende partij stelt vast dat de door verzoekster ontwikkelde argumenten gericht zijn tegen de Wet van 08.07.2011, en niet tegen de bestreden beslissing. Dergelijke vordering kan niet ontvankelijk worden ingesteld voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermag niet een oordeel te vellen over een wettelijke bepaling an sich.

Een beroep tot nietigverklaring moet krachtens de artt. 39/2, §2 en 39/82, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980, een beslissing of bestuurshandeling tot voorwerp hebben. Desbetreffend dient voor het begrip 'beslissing' teruggegrepen worden naar de inhoud die de Raad van State er in zijn contentieux aan geeft (Gedr. St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 83).

Immers bepaalt artikel 39/2 §2 van de Wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, aangaande de beoordelingsbevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

"2. De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht."

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan enkel de wettigheid van de bestreden beslissing nagaan, maar kan daarbij niet de wet zelf beoordelen aan de hand van de door verzoekster opgeworpen schending. De gevraagde beoordeling kan dan ook niet worden gemaakt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De verwerende partij is derhalve van oordeel dat het eerste middel van verzoekster als onontvankelijk dient te worden beschouwd.

Verder laat de verwerende partij gelden dat de grondwettelijke regels van de gelijkheid en de niet-discriminatie niet uitsluiten dat een verschil in behandeling tussen bepaalde categorieën van personen wordt ingesteld, voor zover dat verschil op een objectief criterium berust en het redelijk verantwoord is. Dezelfde regels verzetten er zich overigens tegen dat categorieën van personen, die zich ten aanzien van de aangevochten maatregel in wezenlijk verschillende situaties bevinden, op identieke wijze worden behandeld, zonder dat daarvoor een redelijke verantwoording bestaat.

Het bestaan van een dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld rekening houdend met het doel en de gevolgen van de betwiste maatregel en met de aard van de ter zake geldende beginselen; het gelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer vaststaat dat geen redelijk verband van evenredigheid bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel.

Verzoekster toont met haar vage beschouwingen niet aan dat er sprake zou zijn van een onevenredige behandeling.

[...]

Krachtens artikel 40ter iuncto artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet kan een bloedverwant in de opgaande lijn, van een meerderjarige Belgische onderdaan, [...] niet beschouwd worden als een familielid van een burger van de Unie.

De verwerende partij benadrukt bovendien dat – zoals ook wordt aangestipt in de voorbereidende werkzaamheden van de wet van 8 juli 2011 – het Europees recht een geoorloofd verschil in behandeling (omgekeerde discriminatie) toestaat.

“In het arrest-McCarthy bevestigt het Hof echter expliciet het leerstuk van de zuiver interne situatie: “dienaangaande zij herinnert aan de vaste rechtspraak dat de verdragsbepalingen inzake het vrij verkeer van personen en de uitvoering van deze bepalingen vastgestelde handelingen niet kunnen worden toegepast op activiteiten die geen enkel aanknopingspunt hebben met een van de situaties waarop het recht van de Unie toeziet, en waarvan alle relevante elementen geheel in de interne sfeer van een enkele lidstaat liggen”.

Het is dus duidelijk dat het Hof van Justitie advocaat-generaal Sharpston niet is gevolgd in haar voorstel om omgekeerde discriminatie op grond van art. 18 VWEU te verbieden in burgerschapszaken. Een goede reden hiervoor is mogelijkerwijs het respect van het Hof van Justitie voor de bevoegdheidsverdeling tussen de Unie en de lidstaten.”

V. VERBIST, ‘De invloed van het Unieburgerschap op zuiver interne situaties’, R.W. 2011-12, nr. 11, 520.

Aangezien het Hof in het arrest McCarthy expliciet zijn vaste rechtspraak inzake zuiver interne situaties heeft bevestigd behoort het nog steeds aan de individuele lidstaten toe om de beleidskeuzes te maken tussen wetgeving en omgekeerde discriminatie en deregulering/niet omgekeerde discriminatie. Door de vrijheid die de lidstaten nu hebben om te beslissen of ze en hoe ze omgekeerde discriminatie aanpakken, kunnen de lidstaten hun culturele diversiteit behouden en wordt volledige uniformiteit van bovenuit vermeden. De lidstaten behouden op deze manier hun wetgevingsautonomie.”

V. VERBIST, ‘De invloed van het Unieburgerschap op zuiver interne situaties’, R.W. 2011-12, nr. 11, 526.

Vanuit juridisch oogpunt daarentegen lijkt de gekozen aanpak geldig onder de huidige stand van het Unierecht.

(...)

Logischerwijze maakt de besproken rechtspraak dan ook geen einde aan het leerstuk van de zuiver interne situatie of aan de mogelijkheid van omgekeerde discriminatie van Unieburgers” (N. CAMBIEN, ‘Mogen statische Unieburgers worden gediscrimineerd op het vlak van gezinshereniging? Enkele beschouwingen bij de arresten Ruiz Zambrano en McCarthy van het Hof van Justitie’, T. Vreemd. 2011, afl. 3, 251 en 252).

De verwerende partij benadrukt dat het art. 40ter van de Vreemdelingenwet verband houdt met de door de wetgever nagestreefde doelstelling, die erin bestaat de immigratie af te remmen en toch rekening te houden met de toestand van vreemdelingen die banden hebben met Belgen, zoals blijkt uit de voorbereidende werkzaamheden van de wet van 8 juli 2011.

Verzoekster toont niet aan dat de toepassing van voormelde bepalingen een schending zou inhouden van artikel 10 en 11 van de Grondwet.”

3.1.3. De Raad kan slechts vaststellen dat het middel zoals geformuleerd in het verzoekschrift tot nietigverklaring, neerkomt op een kritiek op de wet en dat hij niet bevoegd is wetskrachtige bepalingen te toetsen aan de Grondwet. De Raad kan de kritiek van verzoekende partij dan ook niet in aanmerking nemen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 23 februari 2000, nr. 85.592; RvS 9 oktober 2002, nr. 111.146; RvS 24 oktober 2011, nr. 215.954; RvS 21 november 2011, nr. 216.359).

Het eerste middel is onontvankelijk.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoekende partij de schending aan van de artikelen 8 en 14 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) in combinatie met artikel 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU).

Haar betoog luidt als volgt:

“Aangezien artikel 8 E.V.R.M. bepaalt dat: “1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”;

Bovenvermeld artikel heeft directe werking in de interne rechtsorde en het behoort tot de “Europese openbare orde” waardoor het ambtshalve karakter door de rechter zou moeten worden opgeworpen;

Het verdient voorkeur en voorrang boven ermee strijdige interne wetgeving en moet dus toegepast worden in geschillen die voor de nationale rechter worden gebracht;

Elke toetsing dient grondrechterlijk te zijn, waardoor een abstracte repliek op een artikel 8 EV.R.M.-middel zich hiermee slecht laat verzoenen;

Artikel 8 E.V.R.M. behelst naast een grondrecht op eerbiediging van het gezinsleven, eveneens een grondrecht op eerbiediging van het privéleven, twee begrippen die in het licht van een conformiteitstoets van een administratieve beslissing aan onderhavige verdragsrechtelijke bepaling van elkaar dienen te worden onderscheiden;

Het grondrecht op eerbiediging van het gezinsleven, noch het grondrecht op eerbiediging van het privéleven zijn echter absoluut, in die zin dat een inmenging binnen de grenzen en voorwaarden van artikel 8 lid 2 gerechtvaardigd is;

De Raad stelt m.b.t. artikel 8 E.V.R.M. het volgende:

La notion de « vie privée » n'est pas non plus définie par l'article 8 de la CEDH. La Cour EDH souligne que la notion de « vie privée » est un terme large et qu'il n'est pas possible ni nécessaire d'en donner une définition exhaustive (Cour EDH 16 décembre 1992, Niemietz/Allemagne, § 29).

L'existence d'une vie familiale ou d'une vie privée, ou des deux, s'apprécie en fait.

Ensuite, le Conseil doit examiner s'il y a ingérence dans la vie familiale et/ou privée. A cet égard, il convient de vérifier si l'étranger a demandé l'admission pour la première fois ou s'il s'agit d'une décision mettant fin à un séjour acquis.

S'il s'agit d'une première admission, la Cour EDH considère qu'il n'y a pas d'ingérence et il n'est pas procédé à un examen sur la base du deuxième paragraphe de l'article 8 de la CEDH. Dans ce cas, la Cour EDH considère néanmoins qu'il convient d'examiner si l'Etat est tenu à une obligation positive pour permettre de maintenir et de développer la vie privée et/ou familiale (Cour EDH 28 novembre 1996, Ahmut/Pays-Bas, § 63; Cour EDH 31 janvier 2006, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer/Pays-Bas, § 38). Cela s'effectue par une mise en balance des intérêts en présence. S'il ressort de cette mise en balance des intérêts que l'Etat est tenu par une telle obligation positive, il y a violation de l'article 8 de la CEDH (cf. Cour EDH 17 octobre 1986, Rees/Royaume- Uni, § 37).

Bijgevolg stelt de vraag zich of in hoofde van verzoekende partij sprake was van een gezinsleven in de zin van artikel 8 E.V.R.M., en zo ja, of er in hoofde van [ver]werende partij er een positieve verplichting bestond om toe te laten dat verzoekster haar recht op privéleven en haar recht op gezinsleven verder te ontwikkelen;

Verzoekster meent dat ze sinds juli 2011 woonachtig is bij haar zoon, de heer [A.].

Verzoekster maakte stukken over aan verwerende partij waaruit blijkt dat ze in haar herkomstland geen bezittingen heeft en ten laste was van haar zoon;

Verzoekster is slecht te been en heeft geen familieleden meer in haar herkomstland; Haar zonen verblijven op wettelijke wijze in België;

Verzoekster meent dat ze een gezinsleven heeft opgebouwd in de zin van artikel 8 E.V.R.M.; De familieband werd voldoende naar recht aangetoond;

Verzoekster meent dat het aan de verwerende partij toekwam om een belangenafweging te bewerkstelligen;

In casu werd geen belangenafweging bewerkstelligd aangezien op basis van de nieuwe wetgeving, meer bepaald de Wet van 8 juli 2011 Wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging, het recht op voorzetting van het gezinsleven (en privéleven) in de zin van artikel 8 E.V.R.M. op algemene wijze onmogelijk werd gemaakt;

De nieuwe Belgische wetgeving verzet zich bijgevolg tegen een verdragsconforme toepassing van artikel 8 E.V.R.M.;

Uit de bestreden beslissing blijkt immers nergens dat een belangenafweging werd bewerkstelligd teneinde na te gaan of er in hoofde van de verwerende partij een positieve verplichting bestond om de verdere ontwikkeling van het gezinsleven tussen verzoekster en haar Belgische familieleden toe te laten;

Het enige wat in de bestreden beslissing voorkomt is dat “de ascendent van een meerderjarige Belg kan niet genieten van het recht op gezinshereniging.”;

Op basis van voormeld kan al besloten worden dat artikel 8 E.V.R.M. werd geschonden:

Bovendien moet worden gesteld dat enkel ten aanzien van familieleden van Belgen de in artikel 8 E.V.R.M., bedoelde rechten worden ontzegd, terwijl voor de Burgers van de Unie, de gezinshereniging-procedure op basis van artikel 40 Bis. Vw. wel een aan artikel 8 E.V.R.M. verdragsconforme toepassing mogelijk maakt;

Er kan bijgevolg een schending worden vastgesteld van artikel 14 E.V.R.M.;

Artikel 14 E.V.R.M. laat immers gelden dat “Het genot van de rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, moet worden verzekerd zonder enig onderscheid op welke grond ook, zoals geslacht, ras, kleur, taal, godsdienst, politieke of andere mening, nationale of maatschappelijke afkomst, het behoren tot een nationale minderheid, vermogen, geboorte of andere status.”;

Dat de Raad dienaangaande het volgende laat gelden in haar advies van 4 april 2011:

“Gezinshereniging met een Belg Amendement nr. 147 wijzigt diverse bepalingen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de wet van 15 december 1980 genoemd) teneinde meer bepaald strengere voorwaarden te kunnen vastleggen voor de gezinshereniging met een Belg dan voor de gezinshereniging met andere onderdanen van de Europese Unie. Hiertoe past het amendement dezelfde voorwaarden toe op de gezinshereniging met een Belg als de voorwaarden die de gezinshereniging regelen met een vreemdeling die geen onderdaan is van de Europese Unie. De indieners van het amendement verklaren in de verantwoording het volgende:

“Deze beleidskeuze sluit aan op de praktijk die bijvoorbeeld reeds jaren geldt in Nederland en kan bijgevolg, in de huidige nationale en Europese Juridische context, effectief en volledig worden doorgevoerd.

Artikel 20 VWEU dat aan alle Belgen de status van burger van de Europese Unie verleend staat haaks op nationale maatregelen die tot gevolg hebben dat de Belgen het effectieve genot wordt ontzegd van

de belangrijkste aan hun status van burger van de Europese Unie ontleende rechten. In het licht van de recente rechtspraak van het Hof van Justitie zoals die hierboven werd aangehaald is het de afdeling Wetgeving niet duidelijk hoe amendement nr. 147 beschouwd kan worden als zijnde in overeenstemming met deze rechtspraak in zover het wat de gezinshereniging betreft, ertoe strekt de Belg gelijk te stellen met vreemdelingen die geen onderdaan zijn van de Europese Unie. Amendement nr. 147 zou immers tot gevolg hebben dat een Belg burger van de Europese Unie, verplicht zou zijn het grondgebied van de Unie te verlaten om te leven met zijn gezinsleden en aldus zijn fundamentele recht op eerbied voor het privé- en gezinsleven uit te oefenen, onder dezelfde voorwaarden als die waaronder de andere burgers van de Europese Unie die gebruikgemaakt hebben van hun vrijheid van verkeer, hun recht op gezinshereniging kunnen uitoefenen. Hierdoor zou amendement nr. 147 aan de Belgen niet dezelfde rechten waarborgen als aan de andere burgers van de Unie, meer bepaald het recht op eerbiediging van het gezinsleven dat met name door artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie wordt gewaarborgd en door artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Bijgevolg zouden de Belgen als burgers van de Europese Unie in de feitelijke onmogelijkheid zijn om, zoals het Hof van Justitie opmerkt, de belangrijkste aan hun status van burger van de Europese Unie ontleende rechten uit te oefenen. De voorgestelde artikelen 10, 11 en 12bis zouden hier mogen worden aangenomen zonder dat ze eerst dienovereenkomstig worden herzien. Verder in dit advies dienen de commentaren betreffende amendement nr. 147 gelezen te worden als slechts op de onderdanen van derde landen betrekking hebbend.”;

Zodat, een schending kan worden vastgesteld van artikelen 8 en 14 E.V.R.M. en artikel 20 VWEU.”

3.2.2. Verwerende partij werpt het volgende op:

“De regelgeving aangaande gezinshereniging met een Belg werd in belangrijke mate gewijzigd door de Wet van 08.07.2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging (hierna: ‘de Wet van 08.07.2011’).

Ingevolge deze wetswijziging, die werd gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad op 12.09.2011 en die van kracht is sinds 22.09.2011, kan de ascendent van een meerderjarige Belg geen recht op gezinshereniging meer laten gelden.

Verzoekster houdt voor dat deze nieuwe wet in strijd zou zijn met art. 8 EVRM, nu haar recht op een gezinsleven hierdoor zou worden geschonden.

Vooreerst merkt de verwerende partij op dat de door verzoekster ontwikkelde argumenten gericht zijn tegen de Wet van 08.07.2011 zelf, eerder dan tegen de bestreden beslissing. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is nochtans niet bevoegd om een oordeel te vellen over de Wet van 08.07.2011 als dusdanig.

Zij kan in toepassing van art. 39/2 §2 Vreemdelingenwet enkel uitspraak doen, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan enkel de wettigheid van de bestreden beslissing nagaan, maar kan daarbij niet de wet zelf beoordelen aan de hand van de door verzoekster opgeworpen schending.

In de mate dat de verzoekende partij een beoordeling door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van de Wet van 08.07.2011 beoogt, merkt verwerende partij op dat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

Verzoekster kan verder niet dienstig voorhouden dat de bestreden beslissing in strijd zou zijn genomen met art. 8 EVRM.

Artikel 8 EVRM waarborgt de eerbiediging van het recht op gezinsleven en de niet-inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht.

Vooreerst laat de verwerende partij gelden dat verzoekster geenszins aantoonde op welke wijze de bestreden beslissing artikel 8 EVRM zou schenden. Zij uitte enkel een algemene kritiek op de nieuwe Wet van 08.07.2011, maar geeft niet in concreto aan om welke reden haar gezinsleven zou zijn geschonden.

Bovendien houdt de bestreden beslissing geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, verzoekster dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

Verder laat de verwerende partij gelden dat er reeds werd geoordeeld dat het recht op verblijf ondergeschikt is aan het recht op toegang tot het grondgebied. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Het Verdrag waarborgt, als zodanig, geen recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een Staat binnen te komen of aldaar te verblijven, wanneer hij of zij niet over de nationaliteit van deze Staat beschikt (zie Moustaquim v. België. 18 februari 1991, § 43, Serie A no. 193, en Beldjoudi v. France, 26 maart 1992, § 74. Serie A no. 234-A). Bovendien rust op de Lidstaten de plicht om de openbare orde op hun grondgebied te verzekeren, in het bijzonder door de uitoefening van hun, door het internationaal recht algemeen erkend, recht op controle op de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen. (EHRM. Mubilanzila Mayeka et Kaniki Mitunga c. België. 12 oktober 2006, § 81)

Terwijl het vaste rechtspraak is van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat art. 8 EVRM niet uitsluit dat het recht op gezinshereniging kan worden beperkt door de Verdragsluitende Staten:

“Een beperking van het recht op gezinshereniging brengt per definitie een inmenging met zich mee door de publieke overheden in het gezinsleven van zij die hierdoor worden getroffen, terwijl art. 8 EVRM niet automatisch betekent dat “de verzoeker het recht heeft om bij zijn kinderen te leven en omgekeerd”. In toepassing van art. 8, tweede lid EVRM is een inmenging in het privé- en gezinsleven toegestaan, dan voor zover deze bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land. De Wet van 15 december 1980 is een wet van openbare orde die beantwoordt aan de bepalingen van art. 8 tweede lid EVRM. De toepassing van deze wet brengt op zich dan ook geen schending van art. 8 EVRM met zich mee. Het is de Verdragsstaten toegestaan om het recht op een privé- en gezinsleven te onderwerpen aan bepaalde regels van openbare orde. In beginsel behouden de Staten het recht om de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen te controleren en zijn zij gemachtigd tot het vaststellen van de voorwaarden daartoe. Artikel 8 EVRM verzet er zich niet tegen dat de Staten de voorwaarden vastleggen voor de toegang tot hun grondgebied. Een beslissing tot weigering van een visum gezinshereniging, omdat niet aan de wettelijke voorwaarden werd voldaan, beantwoordt daarom aan art. 8 EVRM. Het recht op gezinshereniging wordt immers niet beperkt door de bestreden beslissing zelf maar wel door de vermelde bepaling van de Wet van 15 december 1980, die inderdaad het recht op gezinsleven zoals voorzien door art. 8 EVRM beperkt. Er werd reeds geoordeeld dat de inmenging in het recht op een gezinsleven, die wordt voorzien bij art. 10, al. 1. 4° van de Wet van 15 december 1980 gerechtvaardigd is, nu zij steunt op overwegingen van openbare orde, die aan de basis liggen van het principe van de immigratiestop, en nu zij beantwoordt aan de voorwaarden van artikel 8, al. 2 EVRM. De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid vermocht dan ook op rechtsgeldige wijze, zonder daarbij art. 8 EVRM te schenden, een aanvraag visum lang verblijf - gezinshereniging te verwerpen, die gericht was op de vestiging van de ascendent bij zijn kind “(R.v.S. nr. 209.321, 30 november 2010 - vrije vertaling)

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

De Wet van 08.07.2011 heeft tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in art. 8 EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend, terwijl de eruit voortvloeiende beperking van het recht op gezinshereniging werd ingegeven door overwegingen van openbare orde. Ter zake verwijst de verwerende partij naar de voorbereidende werken van de Wet van 08.07.2011.

Ten overvloede merkt de verwerende partij op dat het in casu ook een aanvraag tot een eerste toelating tot verblijf betreft.

“De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de

vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM “ (R.v.V. nr. 56.202 dd. 17.02.2011)

Door de gemachtigde van de Federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid werd geheel terecht, gelet op de elementen die het dossier van verzoeker daadwerkelijk kenmerken en overeenkomstig de wettelijke bepalingen ter zake, beslist aan verzoeker de vestiging te weigeren met bevel om het grondgebied te verlaten.

In de gegeven omstandigheden vormt de niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied van verzoekster geen verboden inmenging in de uitoefening door deze laatste van haar recht op privé- en gezinsleven in de zin van dit verdragsartikel.

De niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied van verzoekster om reden dat zij de noodzakelijke formaliteiten dient te vervullen ter voldoening van de geldende wettelijke bepalingen, verstoort het privé- en gezinsleven niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van art. 8 EVRM (zie ook arrest Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1785 dd. 18.09.2007).

De verwerende partij is derhalve van oordeel dat er geen sprake is van een schending van het art. 8 EVRM.

Evenmin toont verzoekster een schending aan van artikel 14 EVRM.

Verzoekster toont niet aan in welk opzicht de bestreden beslissing dit beginsel zou schenden, want geeft niet aan hoe en op welke grond de bestreden beslissing zou leiden tot het maken van het in dit verdragsartikel verboden onderscheid.

Voorts laat de verwerende partij ten overvloede gelden dat verzoekster zich niet kan beroepen op artikel 20 van het EU-verdrag. Immers vereist de toepassing van het gemeenschapsrecht een ‘intracommunautair aspect’ opdat er eventueel rechten zouden kunnen worden ontleend aan bepalingen van het recht van de Europese Gemeenschappen (H.v.J., 27.10.1982, nrs. 35 en 36/82, Jur. 1982, 3723).

“B. 11.1. Het Hof onderzoekt vervolgens de situatie van de Belgische staatsburgers die geen gebruik hebben gemaakt van hun recht van vrij verkeer van personen binnen de Europese Gemeenschap. Zoals het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen erop wees in punt 33 van zijn arrest van 1 april 2008, kunnen de verdragsbepalingen inzake het vrij verkeer van personen en de ter uitvoering van deze bepalingen vastgestelde handelingen, niet worden toegepast op activiteiten die geen enkel aanknopingspunt hebben met een van de situaties die het gemeenschapsrecht in aanmerking neemt, en waarvan alle relevante elementen geheel in de interne sfeer van één enkele lidstaat liggen.

Welnu, volgens het Hof van Justitie vormt de uitsluiting, van het stelsel van de zorgverzekering, van Belgische staatsburgers die een beroepsactiviteit uitoefenen in het Nederlandse taalgebied of in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad, maar die in het Franse of het Duitse taalgebied wonen en nooit gebruik hebben gemaakt van hun recht van vrij verkeer van personen binnen de Europese Gemeenschap, een zuiver interne situatie waarop het gemeenschapsrecht niet kan worden toegepast” (GwH 21 januari 2009, nr. 11/2009).

In casu echter is verzoekster Pakistaans en moeder van een Belgische onderdaan, zodat haar aanvraag tot gezinshereniging geenszins gebaseerd is op het EU-recht, doch wel op de Belgische wetgeving, zonder enig intracommunautair aspect. Een ‘intracommunautair aspect’ is principieel nochtans vereist opdat er eventueel rechten zouden kunnen worden ontleend aan bepalingen van het recht van de Europese Gemeenschappen (H.v.J. 12.7.2005, C-403/03, Jur. 2005, I-6421, r.o. 20, met verwijzing naar de arresten van het Hof van 5 juni 1997, C-64/96 en C-65/96, Jur. 1997, I-3171, r.o. 23, en van 2 oktober 2003, C-148/02, Jur. 2003, I-11613, r.o. 26; H.v.J. 16.1.1997, C-134/95, Jur. 1997, I-195, r.o. 19-23; H.v.J. 28.1.1992, C-332/90, Jur. 1992, I-341, r.o. 9; H.v.J., 27.10.1982, 35 en 36/82, Jur. 1982, 3723; H.v.J. 7.2.1979, 115/78, Jur. 1979, 399, r.o. 24. Zie ook de conclusie van AG Poiares Maduro van 6 mei 2004, C-72/03, Jur. 2004, I-8027, r.o. 4 en 23).

“20. Volgens vaste rechtspraak heeft het burgerschap van de Unie, zoals bepaald in artikel 17 EG, echter niet tot doel, de materiële werkingsfeer van het Verdrag uit te breiden tot interne situaties die geen enkele aanknoping met het gemeenschapsrecht hebben (arrest van 5 juni 1997, Uecker en Jacquet, C- 64/96 en C 65/96, Jurispr. blz. I 3171, punt 23, en arrest Garcia Avello, reeds aangehaald, punt 26).” (HvJ C-403/03. Egon Schempp tegen Finanzamt München V., arrest van 12 juli 2005)

Ook in het recente arrest McCarthy van 05.05.2011 heeft het Hof van Justitie (C-434/09) de vraag beantwoord of de richtlijn 2004/38/EG en artikel 21 VWEU van toepassing zijn op een burger in een situatie als deze van McCarthy, die nooit zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend, altijd heeft verbleven in een lidstaat waarvan hij de nationaliteit bezit en die ook de nationaliteit van een andere lidstaat bezit. Het Hof beantwoordt deze vraag ontkennend:

“Artikel 3, lid 1, van richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van verordening (EEG,) nr. 1612/68 en tot intrekking van richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG, moet aldus worden uitgelegd dat deze richtlijn niet van toepassing is op een burger van de Unie, die zijn recht van vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, die altijd heeft verbleven in een lidstaat waarvan hij de nationaliteit bezit en die ook de nationaliteit van een andere lidstaat bezit.

Artikel 21 VWEU is niet van toepassing op een burger van de Unie die zijn recht van vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, die altijd heeft verbleven in een lidstaat waarvan hij de nationaliteit bezit en die ook de nationaliteit van een andere lidstaat bezit voor zover de situatie van deze burger niet de toepassing meebrengt van maatregelen van een lidstaat die tot gevolg hebben dat hem het effectieve genot wordt ontzegd van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie verbonden rechten of de uitoefening wordt belemmerd van zijn recht om vrij te reizen en te verblijven op het grondgebied van de lidstaten” (HvJ C-434/09, Shirley McCarthy / Secretary of State for the Home Department, arrest van 5 mei 2011, dictum van het arrest).

Tot slot kan tevens worden verwezen naar het recente arrest Dereci van 15 november 2011 van het Hof van Justitie:

“56 Niet alle personen met de nationaliteit van een derde land ontleen immers aan richtlijn 2004/38 rechten van binnenkomst en verblijf in een lidstaat, maar uitsluitend diegenen die in de zin van artikel 2, punt 2, van deze richtlijn familielid zijn van een burger van de Unie die van zijn recht van vrij verkeer gebruik heeft gemaakt door zich in een andere lidstaat te vestigen dan die waarvan hij de nationaliteit bezit (arrest Metock e.a., reeds aangehaald, punt 73).

57 Aangezien in de onderhavige zaken de betrokken burgers van de Unie nimmer gebruik hebben gemaakt van hun recht op vrij verkeer en zij steeds hebben verbleven in de lidstaat waarvan zij de nationaliteit bezitten, moet worden vastgesteld dat zij niet vallen onder het begrip “begunstigde” in de zin van artikel 3, lid 1, van richtlijn 2004/38, zodat deze laatste niet van toepassing is op henzelf of op hun familieleden.

58 Hieruit volgt dat de richtlijnen 2003/86 en 2004/38 niet van toepassing zijn op staatsburgers van derde landen die om een verblijfsrecht verzoeken om zich te voegen bij hun familieleden die burgers van de Unie zijn, die nimmer gebruik hebben gemaakt van hun recht op vrij verkeer en steeds hebben verbleven in de lidstaat waarvan zij de nationaliteit bezitten.”

En inzake de verdragsbepalingen betreffende het burgerschap van de Unie:

“66 Hieruit volgt dat het criterium van de ontzegging van het effectieve genot van belangrijkste aan de status van burger van de Unie ontleende rechten, betrekking heeft op gevallen die erdoor gekenmerkt worden dat de burger van de Unie feitelijk wordt verplicht om het grondgebied van niet alleen de lidstaat waarvan hij staatsburger is, maar ook dat van de Unie als geheel te verlaten.

67 Dit is dus een criterium van zeer bijzondere aard dat ziet op gevallen waarin, ondanks dat het secundaire recht inzake het verblijfsrecht van staatsburgers van derde landen niet van toepassing is, uitzonderlijk geen verblijfsrecht kan worden ontzegd aan een staatsburger van een derde land die lid is van de familie van een staatsburger van een lidstaat, omdat anders de nuttige werking zou worden ontnomen aan het burgerschap van de Unie dat deze laatste staatsburger toekomt.

68 Het enkele feit dat het voor een staatsburger van een lidstaat misschien wenselijk is, om economische redenen of om de eenheid van de familie op het grondgebied van de Unie te bewaren, dat de leden van zijn familie, die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, bij hem op het grondgebied van de Unie verblijven, volstaat bijgevolg op zich niet om aan te nemen dat de burger van de Unie verplicht zal worden om het grondgebied van de Unie te verlaten indien een dergelijk recht niet wordt toegekend.

74 Gelet op een en ander moet op de eerste vraag worden geantwoord dat het recht van de Unie en meer bepaald de bepalingen inzake het burgerschap van de Unie, aldus moeten worden uitgelegd dat zij zich niet ertegen verzetten dat een lidstaat een staatsburger van een derde land het verblijf op zijn grondgebied ontzegt, terwijl deze staatsburger wil verblijven met een lid van zijn familie dat burger van de Unie is, dat verblijf in die lidstaat, waarvan het de nationaliteit bezit, en dat nimmer gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer, mits een dergelijke ontzegging niet met zich meebrengt dat de burger van de Unie het effectieve genot wordt ontzegd van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie ontleende rechten, hetgeen de verwijzende rechter moet nagaan” (HvJ C- 256/11, arrest van 15 november 2011).

Gezien er in casu geen intracommunautair aspect aanwezig is, kunnen verzoekende partijen niet dienstig verwijzen naar de door hen aangehaalde artikelen.

Gezien er in casu geen intracommunautair aspect aanwezig is, kan verzoekster niet dienstig verwijzen naar de door haar aangehaalde bepalingen van Europees recht. Opdat Unieburgers zich zouden kunnen beroepen op rechten voortvloeiend uit de verdragsbepalingen inzake vrij verkeer en burgerschap, moeten zij een band met het Unierecht aantonen. Verzoekster toont deze band niet aan.”

3.2.3.1. Verzoekende partij stelt terecht dat opdat er zou kunnen besloten worden dat een bestuurlijke beslissing leidt tot een inmenging in het gezinsleven van een persoon en tot een schending van artikel 8 van het EVRM, er eerst dient te blijken dat deze persoon enig privé- of gezinsleven in de zin van deze verdragsbepaling heeft dat door deze beslissing in het gedrang wordt gebracht. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken kan afgeleid worden dat verzoekende partij jaren gescheiden leefde van haar in België verblijvende zoon in functie van dewelke zij verzocht om te worden toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk. Verzoekende partij die met een toeristenvisum naar België afreisde stelde met het oog op het verkrijgen van dit visum uitdrukkelijk dat zij in Pakistan over een eigen woning en voldoende bestaansmiddelen beschikte, dat zij er na haar eerdere reizen naar Europa steeds voor opteerde terug te keren naar haar land van herkomst, dat zij slechts de bedoeling had haar zoon in België te bezoeken en dat zij in Pakistan samenleefde met haar echtgenoot en drie andere zonen. Zij legde ter staving van haar verklaringen een aantal overtuigingsstukken neer. Uit deze gegevens kan niet afgeleid worden dat verzoekende partij een gezin, zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM, vormde met haar in België verblijvende zoon. Deze zoon stelde in zijn brief van 7 februari 2011 waarin hij verzoekende partij uitnodigde voor een bezoek zelf ook uitdrukkelijk dat hij zijn moeder reeds jaren niet meer zag en dat hij haar uitnodigde voor een bezoek gedurende één maand (“one month”), wat niet op het bestaan van een effectief gezinsleven wijst. Het gegeven dat verzoekende partij, na haar aankomst in België, bij haar in het Rijk verblijvende zoon onderdak kreeg en het feit dat zij aantoonde dat deze haar in het verleden een aantal maal geldsommen overmaakte doet aan voorgaande vaststelling – dat er geen sprake is van enig gezinsleven in België – geen afbreuk. Daarnaast moet worden benadrukt dat haar bewering dat zij geen familieleden en bezittingen meer heeft in Pakistan geen steun vindt in de stukken van het administratief dossier. Verzoekende partij legde immers door haar ondertekende documenten voor waarin zij bevestigt dat zij wel degelijk eigenaar is van onroerende goederen in haar land van herkomst, waaronder een woning in Lahore, en dat zij er voldoende bestaansmiddelen heeft. De raadsman van verzoekende partij verwees in een schrijven van 21 december 2010 aan het Belgisch consulaat tevens uitdrukkelijk naar het gegeven dat de echtgenoot van verzoekende partij in Pakistan een pensioen ontvangt en zij er dus over voldoende middelen beschikt. Verzoekende partij, die volgens het door haar aangebrachte “Family Registration Certificate”, naast een echtgenoot ook een dochter en vijf zonen heeft, maakt ook niet aannemelijk dat al haar zonen “op wettelijke wijze in België verblijven”. Haar ongestaafde bewering dat zij slecht te been is – wat haar niet weerhouden heeft om naar België te komen – laat ook niet toe te besluiten dat zij medische problemen heeft die haar nopen om in België te verblijven.

De uiteenzetting van verzoekende partij laat derhalve niet toe te concluderen dat er sprake is van enig door artikel 8 van het EVRM beschermde privé- of gezinsleven dat in het gedrang gebracht wordt door de bestreden beslissing. Verzoekende partij kan dan ook niet gevolgd worden in haar standpunt dat er

sprake is van een inbreuk op haar privé- en gezinsleven, waardoor een verdere belangenafweging diende te worden doorgevoerd.

Ook moet worden geduid dat het feit dat verzoekende partij niet kan genieten van een recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk niet toelaat te besluiten dat de mogelijkheid om een privé- of gezinsleven in België te ontwikkelen “*op algemene wijze onmogelijk werd gemaakt*”. De Belgische verblijfswetgeving voorziet immers ook in de mogelijkheid om een aanvraag in te dienen om tot een verblijf gemachtigd te worden. Verzoekende partij kan derhalve niet gevolgd worden waar zij lijkt te willen aangeven dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, gelet op de rechten die gegarandeerd worden door artikel 8 van het EVRM, geen toepassing kan vinden.

3.2.3.2. Daar verzoekende partij niet aantoont dat de bestreden beslissing haar het genot van enig door het EVRM gegarandeerd recht ontzegt en niet aannemelijk maakt dat personen in gelijkaardige situaties door verwerende partij verschillend worden behandeld (cf. EHRM 26 november 1991, nr.13166/87, Sunday Times II/Verenigd Koninkrijk), blijkt niet dat deze beslissing een miskennis inhoudt van het in artikel 14 van het EVRM vervatte discriminatieverbod betreffende de door het EVRM gegarandeerde rechten en vrijheden.

3.2.3.3. In zoverre verzoekende partij, met verwijzing naar de artikelen 8 en 14 van het EVRM en artikel 20 van het VWEU, nog grieven ontwikkelt die gericht zijn tegen het thans van kracht zijnde artikel 40ter van de Vreemdelingenwet moet, gelet op wat reeds werd gesteld bij de bespreking van het eerste middel, herhaald worden dat deze niet kunnen leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat artikel 20 van het VWEU een burgerschap van de Unie instelt en bepaalt welke rechten en vrijheden de burgers van de Unie genieten. Aangezien verzoekende partij voorhoudt de Pakistaanse nationaliteit te hebben en derhalve geen burger van de Unie is kan zij niet nuttig verwijzen naar voormelde bepaling.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de vernietiging van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien mei tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK